

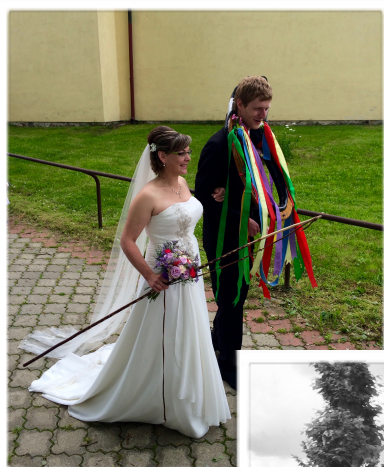
ZPRAVODAJ 9

Drunče | Annovice

SVATBY JAKO ŘEMEN !

Vážení občané obce Drunče,

v měsíci červnu proběhly v naší klidné vsi hned dvě události, které posunou rok 2016 do kroniky obce a stojí tedy za zaznamenání. Ačkoliv by se mohlo zdát, že průměrný věk obyvatel je u nás nakloněn spíše svatbám stříbrným nebo zlatým, odehrály se zde dvě svatby zcela čerstvé a pro dané svatebčany v jejich životě dokonce první. A netrpěliví snoubenci se navíc rozhodli vše uspořádat tak, že mezi obřady udělají minimální časový rozestup jednoho jediného týdne. Protože jste byli většina z Vás svědky nejen alespoň jedné ze svateb, ale i bohatýrského zapíjení svobody Martina Skůpy, které se odehrávalo skoro celý týden na rybníku na návsi, poskytujeme Vám jednom základní data a krátkou fotodokumentaci:

1. Svatba - novomanželé Skůpovi (snoubenci Martin Skůpa a Martina Smolíková), kteří byli oddáni v kostele Navštívení Panny Marie v Choustníku dne 4.6.2016 s takovou spoustou svatebčanů, že si na ně musel pan fotograf brát štafle, aby je dostal všechny do záběru.

Hodně štěstí novomanželům !!!

2. Svatba - novomanželé Votavovi (snoubenci Petr a Lenka), kteří byli oddáni v krásném prostředí zámku v Kamenici nad Lipou dne 11.6.2016 s bohatým focením v zámeckých zahradách u lípy staré bezmála 750 let. Ať novomanželům štěstí vydrží nejméně tak dlouho!

Další události z obce

Před pálením čarodějnic byla v obci vztyčena vysoká májka. O její instalaci se postarali dobrovolní hasiči obce, kteří museli na poslední chvíli zápasit s vtípkem neznámého šibala, který do díry na májku a vánoční stromek naházel postupně několik kamenů, betonový sokl, písek, štěrk, cement, vodu (doufejme...) a nakonec vše bohatě zafoukal stavební pěnou. Naštěstí zákony chemie fungují dobře, takže cement neměl díky stavební pěně přístup vzduchu a jeho tuhnutí tak bylo zpomaleno. Šikovné ruce místních dobrovolných hasičů tak vše dostaly bez potíží ven a natruc neznámému škodiči májka už večer na Čarodějnice stála.

Neznámý škodič pravděpodobně ještě ten den rozhlásil po širokém okolí, že v Drunčích májka zaručeně nebude. Jinak si nelze vysvětlit reakci kolegů z SDH z vedlejší obce, kteří když projížděli večer kolem návsi, byli tak zmatení, že májka stojí, že okamžitě vytáhli motorovou pilu a pokusili se ji skolit. Díky včasnému zásahu "hlídačů" z SDH Drunče však provedli jenom cca 2 cm zářez a museli utíkat před našimi holemi a klacky :-). Májka tedy zkouškou prošla a stojí (tuším) dodnes i když už by vlastně stát neměla...

Předposlední aktualitou je pak úspěšná kolaudace obnoveného rybníka na návsi v obci, který prošel kompletní renovací, odbahněním a zpevněním hráze. Pak to všechno ještě zarostlo, takže následovalo odstranění vegetace a pár drobných úprav.

V obci se navíc objevil nový rybník zvaný "PESOUCH", který doplňuje bohatou kaskádu vodních děl táhnoucích se z Annovích až do Drunčí. Přiložená fotografie je z doby, kdy ještě agresivní tráva neprorazila hladinu tohoto hezkého rybníka. Poděkování patří sousedům pod hrází, kteří ve volném čase přikládají ruku k dílu a čistí a zkrášlují okolí tohoto vodního díla.

Začátkem léta pak přišlo do obce několik skutečně kvalitních přivalových srážek, takže rybníky jsou k radosti jejich majitelů nejen plné vody, ale opět až po okraj zaplněné bahnem z okolních polí.

Poslední zprávou ze života v obci je proběhnuvší pouťová zábava, která byla po pozvolném začátku nakonec důstojným opakováním těch několika předchozích. Hudební skupina byla skvělá. Je dobře, že existují muzikanti schopní zahrát skutečně cokoliv pro milovníky všech hudebních žánrů.

A jako skutečně poslední Vám přinášíme výtah z článku jihlavského deníku "Jihlavská Drbna", kde bylo dne 10. července 2016 publikováno:

"Včerejší podvečer a večer patřil v Batelově na Jihlavsku dobrovolným hasičům. Konala se zde již po šesté pohárová soutěž v požárním útoku Noční Batelov. Divácky atraktivní závod se odehrával od 20 hodin, poslední útoky se dobíhaly už za tmy, kolem 23. hodiny. Soutěžilo se ve dvou kategoriích - ženy a muži. Soutěž absolvovala tři ženská družstva, mužských bylo dvaadvacet. Za ženy si vítězný pohár odnesl Sbor dobrovolných hasičů (SDH) Zajíčkov, druhé byly ženy z SDH Nová Říše a bronzovou příčku obsadil SDH Batelov. Mužskou kategorii ovládli SDH Drunče, druhé místo brali muži z SDH Dolní Němčice a třetí místo obsadil SDH Mysletice."

Gratulujeme, hoši!!!

Zastupitelstva

Zastupitelstvo 29.4.

1. **Audit** - Byl projednán a schválen závěrečný účet obce za rok 2015. Dne 23. března byl zároveň proveden audit obce s výrokem "bez výhrad".

2. **Staré fotografie** - Zastupitelstvo žádá občany, zda by poskytli staré fotky obce. Příští rok se bude konat oslava 750 let od první zmínky o obci Drunče a jakákoli historická dokumentace bude vhodná pro výstavu o historii obce, která bude instalována v kulturním domě před oslavami. Fotografie Vám vrátíme, pouze si je okopírujeme.
3. **Prodejna** - Až do konce roku 2016 bude zajištěno dnešní řešení nákupu "do tašek". Obec však má kompletní vybavení prodejny a bude hledat nového prodejce. Do prodejny bude navíc instalováno nové topení. Pan starosta navrhl schválit pro paní prodavačku příspěvek na dopravu potravin pro místní obyvatele. Zastupitelé schválili částku 5 000,- korun.
4. **Těžba v lesích** - V obecních lesích se objevil kůrovec. Z tohoto důvodu bylo vytěženo a prodáno celkem 34,5 m3 dřeva. Realizovaná cena prodeje byla 38487,- korun za dřevo a za větve prodané na palivo 3600,- korun. Bude zajištěna nová výsadba. Zastupitelé navíc rozhodli, že napříště bude obec vždy nabízet vytěžené dřevo k odkupu nejdříve obyvatelům obce.
5. **Nový územní plán** - Zastupitelstvo na svém zasedání schválilo zahájení procesu změny územního plánu. Pokusíme se zejména pro obecní pozemky umožnit v obci novou výstavbu, která by do obce přilákala nové obyvatele. Proces změny územního plánu je dlouhodobý, předpoklad je v roce 2018 a o všech navrhovaných krocích budou občané informováni.

Zastupitelstvo 1.7.

1. **Informace o Dvořákových** - Dorazila písemná žádost Finančního úřadu JH ohledně pana Jana Dvořáka, aby si vyzvedl poštu na FÚ. Zavolali jsme na FÚ, že Dvořákovi se na adrese nezdržují a není jasné, kde bydlí.
2. **Napadení kůrovcem** - Místa, kde došlo v obecních lesích k těžbě kvůli kůrovci byla osázena bukem a smrkem. Buk je oplocen. Sazenice se díky deštivému počasí dobře ujaly.
3. **Obchod** - Současný stav "nákupu do tašky" bude fungovat minimálně do konce roku 2016. Obec dostala nabídku nové prodavačky. Ta navrhuje, že by vždy zajistila odvoz zákazníků z Drunče do Hlavňova, kde by si nakoupili a zase by je odvezla zpět. Může se otočit i vícrát. Budeme zjišťovat, co by občanům nejvíce vyhovovalo.
4. **Koupě sekačky** - Obec zvažuje koupi nové sekačky - traktoru na vysekávání trávy v obci. Dorazily zatím 3 nabídky, zváží se a finální rozhodnutí se nechá na podzim, až budou možné vyšší slevy.
5. **Dotace na zeleň** - Od ČEZu je nabídka dotace na stromořadí. Nejvyšší možná cena je 150 tis. Kč. Pan starosta se zkontaktoval s firmou, která toto realizuje. Tímto projektem se dokončí výsadba stromořadí na Vrších.
6. **Historická listina s první zmínkou o Drunčích** - Po složité a dlouhé komunikaci se státním archivem v Drážďanech (Hauptstaatsarchiv Dresden) se nám podařilo získat kopii listiny zvané v anglickém jazyce jako "Teutonic Order about the church in Jindrichuv Hradec dated May 13, 1267" tedy v zásadě o listinu stanovující příslušnost jednotlivých panství různým majitelům - šlechticům. Na

této listině (zatím se to na originále nepodařilo najít) je zmínka o rytíři *"Sporlo de Trunsch"*. Listině budeme věnovat speciální vydání zpravodaje.

Kronika obce

ČTVRTÁ část kroniky obce.

Období od r. 1945 - 1950

Protože se II. světová válka naší vesnicí tak jako I. světová válka tolik hospodářsky nedotkla, najelo se dosti rychle do normálních kolejí. Samozřejmě, že se všem ulevilo. Přestal strach z budoucnosti, že někoho odvezou, přestalo zatemnění, zákaz poslouchání cizího rozhlasu atd. atd. Bylo zrušeno mnoho omezujících nařízení, povoleny zábavy a lidé jakoby omládli a měli větší chuť do života. Všichni nasazení na nucených pracích v Rusku se ve zdraví vrátili, nejpozději Václav Kopřiva z Norska začátkem září 1949.

Protože u nás nebyl po dobu II. světové války žádný „kolaborant“ - neprobíhala u nás ani žádná „očista“.

Ještě bych se chtěl vrátit ke konci II. světové války. V některých okolních vesnicích se po válce začali hlásit všelijací odbojáři. Někteří skutečně spolupracovali s partyzány nebo je podporovali, ba i někteří skutečně u partyzánů byli. Vyskytli se však i někteří, že celý ten jejich „odboj“ byl velice problematický, ale uměli jej dobře prodat a později z něj vytlouci jak politický, tak pro ně hodně výhodný kapitál. Nechci nikoho jmenovat, ale žije ještě hodně pamětníků, kteří to jako já také dobře vědí, ale bylo pro každého doposud zdravější raději o tom nemluvit.

U nás se však žádný případ ať prvně jmenovaný ani druhý nevyskytl. A tak i v tomto se bez rozruchu pokračovalo v každodenním životě dále.

Ku konci války se někde začaly tvořit „ilegální Národní výbory“ později v květnových dnech „Revoluční Národní výbory“.

Také u nás se takovýto nový „Národní výbor“ chtěl ustavit, ne snad z nějakého hrdinství, nebo s nějakým revolučním smýšlením, ale proto, že se cítila potřeba válečné funkcionáře, ve velké většině starší „uvážliví lidé“ nahradit mladšími s větším elánem, a i proto, že tento postup byl nově se tvořícími nadřízenými orgány doporučován.

Ale Drunče byla odjakživa taková zvláštní vesnice, kde nikdo nikdy o žádnou funkci nestál. Jenže tohle jsem se špatně vyjádřil, co jsem poznal tak to byli asi 3 občané, kteří by byli o funkci starosty stáli. Jedním z nich byl již 2x zmiňovaný Josef Klípa, a to druhé dva nebudu jmenovat, ti by byli o funkci starosty stáli, ale tím ji zase z různých důvodů o nichž se nechci zmiňovat lidé nechtěli svěřit. A teprve ti ostatní o ty funkce budto nestáli, nebo se jich i báli. Totéž bylo později i u JZD, u nás se těžko sháněl předseda.

Zase jako takový typický případ uvedu mého otce: Po volbách do obce zastupitelství v r. 1928 chtěli mého otce zvolit starostou. On však když se tomu nemohl nijak jinak vykroutit, tak si opatřil lékařské vysvědčení: že tuto funkci ze zdravotního hlediska nemůže vykonávat. (Lékař mu toto vysvědčení mohl klidně vydat neboť otec trpěl žlučovými kamínky a nechtěl se dát operovat, v důsledku čehož měl nejméně 5x za rok velké záchvaty a bolesti.)

A tak tomu bylo i v zakládání nového „Národního výboru“. Byly na jeho utvoření svolány celkem 3 poloveřejné schůze. Při první se to vše prohovořilo, všichni uznali, že je to potřeba, snad by se i sehnali noví členové, ale jakmile se začalo hovořit o tom, kdo bude dělat předsedu, tak se vše rozpadlo.

Při druhé se vyskytl názor, že by se mělo tajně hlasovat lístky. Pro všechny účastníky byly nadělané stejné lístky a každý měl tajně napsat tuším, že 10 jmen. Po sečtení, 7 těch kteří měli největší počet hlasů, měli tvořit nový Národní výbor a další 2 s největším počtem hlasů měli být náhradníci. Ale i tato schůze nakonec ztroskotala, nevím ale už na čem, ale domnívám se, že zase na předsedovi.

Ta třetí už poslední byla asi od 12. do 15. května, možná, že i déle. A to už šlo opravdu do tuha. Začali na nás tlačit už, „zezhora“ že budeme už poslední obcí na okrese, kde ještě nebyl NV utvořen. Jenže na tuto schůzi už mnoho lidí nepřišlo. Byli to hlavně ti „kandidáti“ na předcházejících schůzích navrhování.

A tak se odcházelo z hospody od Skupů čp. 9, kde všechny ty schůze probíhaly zase s nepořízenou. Debatovalo se však o tom venku, a hlavně nově organizovaní příslušníci KSČ. A tak jsme nakonec odešli zbylí kousek od hospody – před Reisnerovi čp. 20, říkalo se tam a ještě dodnes se říká – v Kalcovej brance – a tam se konečně nový Národní výbor utvořil.

S velkým časovým odstupem si už všechny členy nepamatuji. Nevím ani zda se o tom zachoval nějaký později učiněný zápis. Pamatuji si jen, že nás tam bylo asi 5-7 lidí. Trochu nejasně si pamatuji průběh tohoto. Protože i už byla pokročilá noční doba mělo to velký spád. Přičinil se o tom Karel Mareš, který se podvolil, že by novou funkci předsedy MNV vykonával. A pak už to šlo ráz na ráz. Každý z nás pak funkci člena nového MNV bez odmluv přijal a zbytek 2-3 vhodné členy jsme pak vytipovali a oni pak členství také přijali. Karel Mareš pak byl ve funkci předsedy MNV až do konce května r. 1954. Já a František Skůpa jsme pak 1. října 1945 narukovali – tehdy se myslelo, že na 2 roky, a tak nás z MNV vyškrtili a za nás dali náhradníky. Kdo byli všichni členové tohoto prvního Národního výboru už nevím. V té „brance“ Remmerové jsem byl tehdy – já – Karel Mareš – František Reisner – František Kouba – a tuším, že Josef Šimeček – František Veselý – a možná že i Josef Jirsa.

Tak se u nás volovalo. Jak už jsem uvedl, šlo to moc a moc těžko na svět.

„Obecní“ - později „Kulturní dům“ - a další akce

S utvořením nového MNV, ve kterém byli mladší lidé nezatížení dřívějším myšlením a starou praktikou, začalo se také u nás projevovat to čemu se dnes s odstupem doby říká „budovatelské nadšení“. Tehdy nás nic takového ani nenapadlo, ale protože naše vesnice byla poměrně malá a k tomu ještě podle předešle popsaných případů ve vybodování veřejných staveb a potřeb poměrně „zaostala“ cítila se tady přímo velká potřeba něco zde udělat. A tím zde vzniklo na základě nutnosti už se trochu pohnout dopředu, ještě větší „budovatelské nadšení“ nežli v okolních vesnicích. Začalo se se stavbou „obecního

domu“ ukázala se potřeba zavedení telefonu, místního rozhlasu, „Strojního družstva“, uvažovalo se o zřízení družstevní prádelny. V těchto létech jsme v budování drželi krok s Mnichem v některých případech jsme jej i předstihli, ale byli jsme souběžně s ním daleko před ostatními okolními vesnicemi. (Zde všude užívám měkkého i, protože vyzdvihuji konkrétní práce živých mužů a ne obce jako celku).

To co zde popisuji není žádný „patricionismus“, ani žádné vychloubání vesnice, ale prostý fakt. A tak se zde, v dnes takřka v neuvěřitelně krátké době vybudovalo daleko více, než dříve za kolik staletí. Přispělo k tomu samozřejmě velké pochopení pro tuto věc u nadřízených úřadů a obrovská finanční pomoc od státu.

Ale hlavní činitel byla tehdy chuť lidí něco skutečně v obci udělat, a to i bez ohledu na nějakou osobní finanční odměnu.

První a největší potřebou se ukázalo vystavění kanceláře MNV a nějaké zasedací místnosti, protože v obci nebylo nic takového co by tomuto účelu mohlo sloužit. Všechny schůze členů „Národního výboru“ – pozdější rady MNV – se konaly v bytě předsedy MNV.

Schůze všech občanů pak vždy v některém z dvou místních hostinců. A schůzí po r. 1943 stále přibývalo ať už to byly schůze MNV – KSČ – tak i ostatní korporací – mládež – požárníci – později „Svaz žen“ – Akční výbor NE – atd. A některé schůze měly probíhat jen v užším kruhu, takže jako za zavřenými dveřmi.

Proto začátkem ledna r. 1947 byla do hostince „u Skůpů“ svolána veřejná schůze všech občanů, na které měla býti tato tíživá situace projednána.

A po dlouhé debatě bylo rozhodnuto, že když už se bude stavět, tak už postavit skutečně něco, co by na delší dobu uspokojilo všechny potřeby vesnice.

Bylo rozhodnuto: postavit 1 patrovou budovu „Obecní dům“.

V přízemí měly býti v jedné polovině zmíněné dvě potřebné místnosti pro MNV a do jedné z nich se uvažovalo ještě i pro umístění „Obecní knihovny“. Také zde měla býti sociální zařízení. V druhé půlce mělo býti umístěno obecní skladiště. Už tehdy se uvažovalo o tom, že v budoucnu bude nutné ne, jako dosud individuálně prodávat své výrobky – nebo zase nakupovat – konkrétně se myslelo umělá hnojiva. Uvažovalo se např. o tom: že po žních by všichni zemědělci na toto místo svezli obilí určené na splnění dodávek a toto pak společně odvést. Rovněž tak se chtělo objednat hromadně všechna přídělová hnojiva, a zde je mezi jednotlivé zemědělce rozdělit. Nebylo to snad myšleno nějakou formou pozdějšího družstevnictví, na to si tentokrát ještě žádný ani nepomyslel.

Bude se snad zdát, že to nebylo pravda, ale bylo tomu skutečně tak. Důkaz toho je zjevný dodnes na vnější omítce kulturáku – na břizolitu. Od rybníka – blízko silnice – v přízemí, je velký podélný tmavší flek a břizolitová omítka tam opadáva. A právě v těch místech bylo tehdy kdy už byl dům pod střechou vysypáno 1 nebo 2 auta umělých hnojiv. Než se rozdělilo, tak tam nějakou dobu leželo, nejvíce však 1 měsíc. A za tu dobu už zeď tímto hnojivem tak nasákla, že se to projevuje na vnějších omítkách i po 40ti letech. Dalším důkazem tehdejšího našeho myšlení je dobrovolné utvoření „Strojního družstva“. Ale o tom až dále. A tak abych neodbočoval.

V celém patře měl pak býti taneční sál, dávná to touha celé vesnice a hlavně pak mladých. Měl být o rozměrech 12m x 10m, s větším pódiem pro hudbu a na němž by se v případě potřeby dalo i instalovat jeviště pro případné divadelní představení. K sálu mělo přiléhat menší předsálí pro výčep „občerstvení“. Takový byl tehdy plán a záměr, který jak se v pokračování dozvíme, musel býti v budoucnosti změněn.

Starší a pobožnější občané pak přidali podmínku a požadavek, že když už se bude stavět ten sál pro mladé, že by se měla postavit také kaple, kterou už jednou hodlali postavit.

Nakonec i na to došlo k dohodě s určením pořadí: napřed „Obecní dům“ a pak kaple, a sepsána o tom dohoda. Mám nejasný dojem, že toto tenkrát sepisoval právě můj kamarád František Skůpa a ještě s někým. František Skůpa byl hlavní iniciátor těchto dvou staveb. V této dohodě bylo také dohodnuto, že pokud to bude možné, bude se stavět co nejšetrněji, co možno s nejmenšími finančními náklady, a vlastními silami. Bulo též dohodnuto požádat stát nebo jeho příslušné instituce o finanční podporu, nevědělo se však jestli nám bude poskytnuta a v jaké výši. Proto byla také dohodnuta a pak rozepsána na každé popisné číslo pracovní povinnost. Počítalo se předběžně s nákladem 250 000 Kč + pracovní povinnost.

Pracovní povinnost byla rozepsána na každé popisné číslo podle výměry pozemků. Nevím už kolik bylo rozepsáno na 1 ha, ale já měl předepsanou pracovní povinnost v penězích za 4 800 Kč. Přepočteno na práci pro místní řemeslníky, t.j. zedníky a tesaře po 12 Kč na hodinu – pro ostatní pracovníky pak 10 Kč na 1 hodinu. U mne to pak znamenalo – protože jsem nebyl řemeslník, odpracovat zdarma 480 hodin. Kolik bylo plánováno na hodinu pro potažní práce už nevím, to se mě netýkalo. Sedláci s koňskými potahy přivázeli nalámaný kámen, dřevo na krov atd. Svoji pracovní povinnost si též plnili dodáním potřebného dřeva z vlastních lesů na krov a prkna. Takto vytvořená dohoda byla výhodná pro všechny. Sedláci, protože podle ha měli daleko větší předepsanou pracovní povinnost si ji plnili tímto dřevem a potahy, neboť na ruční práce jim nezbylo moc času, my drobnější pak zase plnili buď pomocnou, nebo řemeslnou práci.

Pro objasnění jak asi byla velké celková pracovní povinnost bych chtěl podotknout, že mě byla počítána z 10 ha – tudíž 480 Kč na 1 ha půdy.

Se řemeslníky se všechna práce na hrubém zdivu a krovu hravě zvládla, protože jsme měli v obci tehdy asi 6 zedníků – z nichž 2 byli velice šikovní – 1 mistra tesařského, též velice schopného, který měl k ruce 2 mladé vyučené tesaře a v případě potřeby ještě 3 šikovné pomocníky. Ve vsi byli rovněž tak 2 pokrývači.

Potřebný kámen jsme nalámali ještě do jara 1947, a to nejen do gruntů, ale jak už jsem podotkl v rámci šetrnosti bylo z tohoto kamene postaveno celé obvodové zdivo až po patro.

O svatodušních svátcích v r. 1946 se začalo s vyzdíváním základů, pracovalo se jen po sobotách, a hlavně nedělích a to jen na jaře – v létě – a na podzim, a to ještě mimo špičkové práce. Když ale bylo potřeba pracovali všichni muži z celé vesnice, a to i ti, kteří byli zaměstnaní jinde. Organizace práce byla výborná. Zednické práce vedl a organizoval František Kouba – a tesařské práce Josef Jirsa. A protože organizace byla výborná, byla do práce také dobrá chuť, každý pracoval poctivě a ze všech sil, a tak do konce r. 1948 byla budova pod střechou.

Účetní práce okolo stavby vedli Mareš Karel, předseda MNV a František Kouba, který vedl evidenci odpracované pracovní povinnosti, nákup staveb. materiálu apod. Karel Mareš pak psaní žádostí, obstarávání zápůjček a podob. Podle zprávy Berního úřadu v Kamenici xx z 5.6.1948 měla obec Drunče účelovou zápůjčku 250.000 Kč. (Okresní archiv Jindřichův Hradec).

Stavbou tohoto „Obecního domu“ jsme měli usnadněnou i tím, že byly v blízkosti 2 cihelny v nichž pracovalo též několik našich spoluobčanů z naší obce a z toho 2 – každý v jedné cihelně na dost důležitých zodpovědných místech, takže jsme vždy dostali potřebný počet cihel a to v čase kdy jsme je momentálně potřebovaly. Ovšem byly na poukazy.

Bývalý náš rodák JUDr. František Loudín, který měl vřelý vztah k rodné vesnici – v níž ještě v této době žili oba jeho rodiče – a měl velkou radost z toho, že se něco v jeho rodné obci dělá, nám přislíbil veškerou možnou pomoc, kterou jsme nutně potřebovali k získání finanční podpory od státu na stavbu tohoto „Obecního domu“.

Navázal spojení s tehdejšími poslanci Národ. shromáždění za stranu KSČ s Josefem Vítovcem – profesorem gymnasia v Táboře (manželka jeho byla Marie Hlavničková z Březiny), a tímto s poslancem si pak o toho starali „tam nahoře“.

První původní plány na stavbu tohoto „Obecního domu“ nám vyhotovil Dešenský stavitel architekt Hynek Čadek – jinak též příbuzný Františka Skůpy.

Jak je z tohoto patrné, hledali a skutečně i našli jsme pomoc na všech stranách. A tak stavba pokračovala velice rychle a zdárně dopředu.

Již 8.2.1947 byla prostřednictvím i poslance Josefa Vítovce podaná žádost u „Ministerstva zemědělství“ o podporu „Kulturního domu“. Tento název byl poprvé použit proto, že podle zjištění obou těchto našich „patronů“ byla větší naděje na získání této podpory, bude-li se žádat pod touto „hlavičkou“.

Další žádost o finanční podporu na stavbu tohoto „Obecního domu“ byla podána zase prostřednictvím poslance profesora Josefa Vítovce 5.9.1947 k „Zemskému Národnímu výboru“ v Praze – Kulturní komise v Praze III Sněmovní k rukám referenta Vlad. Antuška.

Další druhá žádost (buď doplněk nebo urgence) k téže instituci byla podána 29.10. téhož roku.

V této době měl „Kulturní dům“ jen Mnich – a v širokém okolí žádná jiná vesnice – a ani Deštná se do takovéto stavby neodvážila.

Zde již píší definitivně „Kulturní dům“ – neboť ještě v r. 1948 byla učiněna změna v projektu a vypuštěna stavba skladiště – které bylo v „Kulturním domě“ nepřípustné, a kdybychom byli na tom trvali, tak jsme žádnou finanční podporu nedostali.

Rok 1949

V tomto roce mělo být pokračováno s dostavbou kulturního domu. Mělo se pokračovat se stavbou vnitřku a s omítáním.

4.2.1949 bylo jednáno s truhlářem Janem Boháčem z Tučap, a byly mu zadány všechny truhlářské práce (okna a dveře).

16.3.1949 byla ještě odeslána žádost ke KNV v Jihlavě o vydání poukazu na cihly pro „Kulturní dům“. Jednalo se o poukaz na 20.000 ks cihel.

17.3.1949 bylo zadáno provedení elektrické instalace firmě - Našinec - Soběslav.

Toto však asi byla poslední akce kterou obec Drunče dělala jako samostatný stavebník. Neboť pokud si vzpomínám, tak se říkalo, že pak přišel zákaz dalšího vedení stavby MNV Drunče - a stavba měla být zadána nějakému „Stavebnímu podniku“.

A tak 1.6.1949 bylo odesláno zadání dostavby „Kulturního domu“ v Drunčích - ČSSZ Pardubice - středisko Černovice.

Toto nové vedení asi uznalo dosavadní plány a celou stavbu za nevyhovující a tak snad asi pověřilo architekta Karla Scharifa z Benešova u Prahy - vypracováním nových plánů a nového rozpočtu na dostavbu „Kulturního domu“ v Drunčích. Tyto nové plány a rozpočet prý měly stát okolo 48.000 Kč. To se o tom vypravovávalo. Asi na tom bylo něco pravdy, protože ještě 27.6.1949 byla z MNV Drunče odeslána žádost o vyhotovení rozpočtu na dostavbu. (Nevím proč - ale myslím si, že MNV Drunče od toho 1.6.1949 vystupoval asi jen v roli investora).

18.9.1949 pak byla ještě od MNV Drunče odeslána výzva k přepravě 20 000 ks cihel z cihelny fa Jan Brišta Rosička - Staveb. závodům Černovice.

A to byl konec všech zápisů o odeslané poště MNV v Drunčích - ohledně „Kulturáku“.

Dále už jen mé paměti:

Na podzim pak - nevím to jistě, ale snad od 1. listopadu 1949 - začaly Stavební závody s dostavbou. Vedoucí parťák byl s Krejčů - bratr Dešenského obchodníka látkami Krejčů. Dozor nad stavbou měl Stanislav Lapka.

Nastěhovalo se sem asi 3 zedníci a 4 zed. učni a asi 5 staveb. pomocníků. K tomu bylo přibráno z domácích 1 zedník - 1 tesař - a asi 5 nádeníků. Mezi nimi jsem od 20.11: byl i já a to proto abych si obdělal zbývajících 680 Kč, které jsem byl ještě dlužen z pracovní povinnosti. Tenkrát jsem zde měl plat okolo 100 Kč denně. Po obdělání této dlužné částky - přibližně do konce listopadu, jsem chtěl stavbu opustit, ale s. Krejča, protože jsem se mu asi zamlouval, že jsem asi dost a dobře dělal mě přemlouval abych u nich zůstal pracovat dále, dokud zde neskončí. A tak jsme tam s Františkem Koubou, který vlastně praktickou celou stavbu sám vedl - místo parťáka který se hřál u kamen - zůstali ze vsi sami dva, a to až do 4. ledna 1950 kdy se zde skončilo a stavba byla dána „do klidu“.

Ostatní pracovníci zde končili 30. prosince 1949 - a já s Koubou jsme ještě 3 dny v lednu dělali zabezpečovací práce - ale za tyto 3 dny už jsme zaplatit nedostali - asi proto, že stavba byla asi do konce r. 1950 uzavřena.

Za tyto 2 měsíce byl přistaven přístavek na severní straně původního domu. A pak se začali dělat nesmysle uvnitř domu – podle nového plánu. Tak např. se zazdívala okna (ve staré hrubé stavbě – co ještě stavěl MNV – okna a dveře zazděné nebyly – byly jen uskladněny). A podle nového plánu se na jedné straně vybourala díra v pilíři 60 cm – vsadilo se okno – a na druhé straně se těch 60 cm přizdívalo. Toto se dělalo nahoře v sále, ale proč? To nevím.

Tehdy se říkalo, že za ty dva měsíce zda Stavební závodu zde prostavěly takovou spoustu peněz, že celá stavba do té doby tolik nestála. (Tu sumu si pamatuji, ale nebudu ji vůbec vyslovit, neboť se mi samému zdá – i přes to jaké se dělaly „komíny“ – tato částka neuvěřitelná).

S touto částkou však už asi MNV Drunče neměl nic společného, to snad už šlo ze státního rozpočtu – protože asi v této době se přicházelo na nový způsob financování Národních výborů – neboť v této době se asi už jednalo v odloužené obci, protože:

20.10.1949 byla též od MNV Drunče podána přihláška k tomuto oddlužení. Byly oznámeny dluhy: u Investiční banky v Praze – v Kampeličkách: Březině a Bohdalíně.

12.3.1950 bylo oznámeno Ředitelství dluhu, že byla provedena zápůjčka v Kampeličce Březina v sumě 200.000 Kč za účelem stavby.

19.3.1950 byla oznámeni další zápůjčka (snad v tom Bohdalíně) ve výši 80.120,30 Kč.

Kolik vlastně měl tehdy MNV Drunče dluhu nevím – já se o finance nikdy nestaral.

Ke stavbě kaple (která byla zahrnuta do původní dohody) nikdy nedošlo, ani nebyly učiněny k této stavbě nikdy žádné přípravy. Jediné co bylo, bylo to, že když sedláci začali přivážet kámen na stavbu, složili také určité množství kamene, které bylo asi potřebné do gruntů pro tuto kapli, ale ten se ihned zase odvezl.

pokračování příště ...
